

รีอะลิซึม (Realism)

ในนวนิยายอังกฤษ
สมัย
สถานีบุตรวงศ์

วิวัฒนาการของวรรณคดีอังกฤษ ทางด้าน
รีอะลิซึม (realism) นั้น ได้รับอิทธิพลจาก
นวนิยายฝรั่งเศส ก่อนหน้านั้นนวนิยายของ
อังกฤษมักจะเป็นเรื่องแบบเพ้อฝัน (romance
story) หลังจากการปฏิวัติ ค.ศ. 1688 เป็น

ต้นมา พวกชนชั้นกลางเริ่มมีอำนาจขึ้น ทำให้อำนาจของชนชั้นขุนนางเริ่มลดน้อยลง พวก
ชนชั้นกลางก็มีความสนใจทางด้านวรรณคดีเหมือนกัน พวกนี้สนใจนวนิยายที่ให้รายละเอียด
อย่างเป็นจริงหรือเชิงสั่งสอน ดังนั้น นวนิยายต่างๆ ที่เกิดขึ้นสมัยนี้ มักจะเขียนโดยพวกชน
ชั้นกลาง นักเขียนอังกฤษคนแรกที่ได้เริ่มต้นการเขียนนวนิยายแบบ รีอะลิซึม ก็คือ ดีโฟ
(Defoe)

ดีโฟนิยมการเขียนเรื่องแบบ *อัตตชีวประวัติ* (autobiography) มีตัวเอกของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง
ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง ดีโฟนิยมเขียนเรื่องซึ่งมีตัวเอกของเรื่องเป็น
ชนชั้นต่ำ ที่ดำเนินชีวิตโดยการทำผิดกฎหมายต่างๆ ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกว่า ตัวละครเหล่านั้นเป็น
บุคลุชนธรรมดาๆ ที่มีอยู่จริงๆ ในชีวิตของคนเรา และเพื่อให้เรื่องดูเป็นจริงมากยิ่งขึ้น ดีโฟจึงนิยมให้
รายละเอียดต่างๆ ในเรื่องให้มากที่สุด ในเรื่อง Robinson Crusoe นั้น บนเกาะที่ โรบินสัน ครูโซ
พลัดไปอยู่ภายหลังเรือแตกนั้น ไม่มีสัตว์แปลกๆ อาศัยอยู่บนเกาะ หรือมีอำนาจอิทธิฤทธิ์ใดๆ ปรากฏ
ขึ้นเลย ในทางตรงกันข้าม โรบินสันครูโซกลับต้องช่วยตัวเอง ในการสร้างที่พัก หออาหารและเครื่อง
นุ่งห่ม ทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นจริงที่เกิดขึ้นจริงๆ คนที่พลัดไปอยู่บนเกาะคนเดียวก็ย่อมจะรู้จัก
แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อความมีชีวิตรอดของตัวเอง

ในเรื่อง Moll Flanders ซึ่งตัวเอกของเรื่อง คือ Moll เป็นผู้หญิงมาจากชนชั้นต่ำ และวิถีชีวิต
ได้ผลักดันให้เป็นคนนอกกฎหมายไปในที่สุด ดีโฟเขียนเรื่องให้ดูเป็นจริงมาก โดยให้ข้อเท็จจริงใน
เรื่อง วัน เวลา สถานที่ ตลอดจนการอ้างอิงหลักฐานโดยใช้บันทึกความทรงจำของมอลลี่ และจดหมาย

ต่างๆ เมื่อมอดลจะเริ่มขโมยเป็นครั้งแรกนั้น เธอได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับร้านที่จะไปขโมย โดยการบอกชื่อถนน คนที่อยู่ในร้าน และสิ่งของ วิธีการเขียนแบบนี้เหมือนกับการเขียนข่าวในหนังสือพิมพ์ (Journalistic realism) ซึ่งให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ใน ค.ศ. ๑๗๔๐ ริชาร์ดสัน (Richardson) ได้เขียน Pamela ซึ่งนับว่าเป็นนวนิยายเล่มแรก ริชาร์ดสันสนใจศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับจิตใจของมนุษย์— เขาใช้วิธีเขียนแบบใช้จดหมาย (epistolary method) ซึ่งทำให้พามาเลา นางเอกของเรื่องสามารถจะแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาได้มาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องก็ดูเป็นเรื่องจริงมาก โดยกำหนดให้ตัวเอกของเรื่องฝ่ายชาย ใช้ชื่อว่า Mr. B โดยไม่เปิดเผยนามจริง เนื่องจากจะเสื่อมเสียชื่อเสียงของบุคคลในพวกชนชั้นสูง พามาเลาซึ่งเป็นคนรับใช้ของ Mr. B ก็ไม่สามารถจะกล่าวหานายของตนว่าจะพยายามทำร้ายตัวเองได้ เพราะว่าไม่มีใครเชื่อถือพวกชนชั้นต่ำ ในการเขียนนวนิยายนั้น ริชาร์ดสัน สนใจในเรื่องความเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจของตัวละครมากกว่าอย่างอื่น ในตอนต้นๆ นั้น พามาเลาเกลียดนายของตนมาก ถึงกับประณามว่าเป็นพวกสัตว์ประหลาด (monster) ต่อมาภายหลังเธอก็ไม่ได้เกลียดเขาอีกต่อไป แม้ นายวิลเลียม ซึ่งเป็นคนดีและหลงรักเธอจะมาขอแต่งงานด้วย และแสดงว่ารักเธออย่างจริงใจ พามาเลา จึงมีความรู้สึกว่านายของตนเป็นคนดี

“Well, he is kinder, kinder, and thank God, prurely recovered !.....How charmingly he looks, to what he did yesterday. Blessed be God For ih ! ”

อย่างไรก็ตามริชาร์ดสันก็ยังคำนึงเรื่อง โดยใช้โครงเรื่องแบบที่นิยมกัน ถ้าใครทำดีก็มักจะได้รับผลดีตอบแทนในบั้นปลาย พามาเลาซึ่งเป็นคนดีก็ได้แต่งงานกับคนดีในที่สุด นักเขียนรุ่นเดียวกับริชาร์ดสันอีกคนก็คือ ฟิลด์ิง (Fielding) เขาสนใจในตัวละครมากกว่าโครงเรื่อง แต่เขามักจะนิยมเขียนเรื่องที่ผิดแผกไปจากความนิยมก่อนๆ คือเขียนเรื่องที่ขัดกับศีลธรรม เขาชอบแทรกตัวเองไปในเรื่องและชอบตัดสินเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามนวนิยายของเขาก็แสดงให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของสังคมในศตวรรษที่ ๑๘ ซึ่งคนมักจะเหยียดหยามเด็กที่เกิดมาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และไม่นิยมให้มีการแต่งงานระหว่างพวกชนชั้นสูงกับชนชั้นต่ำ มักจะกล่าวกันว่าวรรณคดีอังกฤษในสมัยต้นศตวรรษที่ ๑๘ นั้น นวนิยายที่เขียนขึ้นส่วนมากมีวัตถุประสงค์ที่จะสั่งสอนผู้อ่านทางด้านศีลธรรม

ช่วงระยะเวลาถัดมาในศตวรรษเดียวกันนี้ คนเริ่มมีความเข้าใจในชีวิตดีขึ้นกว่าก่อน การประพฤติผิดทางด้านศีลธรรมก็ยังมียู่เหมือนเดิม เพียงแต่ว่าคนมีความรู้สึกที่ได้ขัดเกลารุ่นกว่าแต่ก่อน ใน

ก่อนนี้เรื่องอ่านเล่นที่เขียนขึ้นมักจะเป็นเรื่องแบบหัตสนาฏกรรมที่เสียดสีสังคม มีหนังสือพิมพ์รายเดือนสองฉบับคือ Tatler และ Spectator ที่มีกัณนิยลงเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเมืองและเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม หนังสือพิมพ์รายเดือน ๒ ฉบับนี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้นวนิยายประเภทชนวนหัว ได้รับความนิยมจากผู้อ่านทั่วๆ ไป คนส่วนมากในขณะนั้นมักจะคิดว่า การประพฤตินให้ถูกต้องทางศีลธรรมเป็นเรื่องของรสนิยม และเป็นการปฏิบัติตนให้คงอยู่ในสังคมมากกว่าจะเป็นสิ่งจำเป็นที่มีค่าของชีวิต

นักเขียนที่เด่นในสมัยนี้คือ เจน ออสเตน (Jane Austen) นวนิยายของเธอมักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตภายในครอบครัว และสังคมในชนบท คนในชนบทเหล่านี้สนใจในเรื่องกิจกรรมทางสังคมมาก อาทิเช่นการเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้าน การจัดงานเลี้ยง และการชบชบค้นหาโครงเรื่องในนวนิยายของ เจน ออสเตน มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเลือกคู่ การปรับตัวให้เข้ากับสังคมในเรื่อง Pride and Prejudice ประโยคแรกของเรื่องก็เป็นการแนะนำให้อ่านทราบถึงโครงเรื่องแล้ว

“It is a truth universally acknowledged, that a single man in possession of a good fortune must be in want of a wife”

ในทางตรงกันข้ามแล้วปรากฏว่า ผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายล่าผู้ชายเสียเอง ทั้งนี้เพราะว่าสมัยนี้การแต่งงานเป็นเรื่องของสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจ หญิงสาวทั้งหลายต้องการแต่งงานก็เพราะต้องการความมั่นคงในชีวิต การแต่งงานจึงมักจะคำนึงถึงเรื่องฐานะมาก นอกจากนั้นคู่แต่งงานจะต้องเป็นผู้มีกิริยามารยาทดี ได้รับการยกย่องในสังคม ฝ่ายชายก็ต้องเป็นสุภาพบุรุษ ฝ่ายหญิงก็ต้องเป็นสุภาพสตรี นวนิยายของออสเตนได้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของสังคมสมัยนั้น และในทำนองเดียวกันก็เสียดสีและเยาะเย้ยสังคมด้วย

ในตอนต้นศตวรรษที่ ๑๙ เมื่อมีการปฏิวัติอุตสาหกรรม นวนิยายที่เขียนในระบายนี้นักจะเป็นเรื่อง ที่แสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นของพวกคนงาน นักเขียนที่เด่นมาก ในสมัยวิกตอเรียน (Victorian ages) คือ ชาร์ลส์ ดิกเคนส์ (Charles Dickens) เขาไม่เห็นด้วยกับความอยุติธรรมทางสังคม ที่เกิดขึ้นกับพวกกรรมกรและเด็กกำพร้า นวนิยายของเขาส่วนใหญ่จึงใช้ฉากในเมืองอุตสาหกรรม ถนนหนทาง และตรอกซอยต่างๆ เต็มไปด้วยความสกปรก บรรยากาศเต็มไปด้วยควันไฟจากโรงงานอุตสาหกรรม บรรยากาศเช่นนี้มีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคน คนเหล่านี้มีจิตใจไม่ร่าเริงและแจ่มใส เบื่อหน่ายในชีวิตของตัวเอง เพราะต้องจำเจกับกิจวัตรประจำวันที่ย่ำซากไม่มีที่สิ้นสุด นวนิยายของดิกเคนส์ จึงมักถูกวิจารณ์ว่า ตัวละครของเขาไม่เหมือนคนธรรมดา และเนื้อเรื่องก็มักจะเป็นเรื่อง โศกสลดรันทดใจมากไป แต่อย่างไรก็ตามก็เป็นที่ยอมรับกันว่า นวนิยายของเขาได้สะท้อนให้เห็นสภาพที่แท้จริงของสังคมสมัยนั้น นักวิจารณ์บางคนได้พยายามสนับสนุนงานของดิกเคนส์ว่าเป็นพวก

รีอะลิสติก เพราะว่า

"His art is like life, because, like life it cares for nothing outside itself, and goes on its way rejoicing..... Dickens' art is like life because like life, it is irresponsible, because, like life it is incredible"

คิกเคนส์ โจมตีสภาพความเลวร้ายของสังคมไว้อย่างมาก ในหนังสือเรื่อง *Bleak House*, *Hard Times* และ *Little Dorrit* และจากนวนิยายของเขาเองที่ทำให้รัฐบาลอังกฤษเริ่มสนใจในความอยุติธรรมทางสังคม

หลังจากระยะเวลาที่นักเขียนส่วนใหญ่สนใจเขียนเรื่องเกี่ยวกับการเมือง และวิจารณ์สภาพความไม่เป็นธรรมทางสังคมแล้ว นักเขียนบางคนได้เปลี่ยนแนวเขียนไปในทางชีวิตความเป็นอยู่แบบเก่าๆ และความสุขของชีวิตแบบชนบท *โทมัส ฮาร์ดี้* (Thomas Hardy) เขียนเรื่องเกี่ยวกับ ชนบทธรรมดาๆ ประเพณีและชีวิตชนบท นักเขียนสมัยเดียวกับเขาคือ *เฮนรี เจมส์* (Henry James) มีแนวเขียนที่ต่างไปจากเขา เพราะมักจะเขียนเกี่ยวกับสังคมที่เจริญรุ่งเรืองของคนในเมือง และสนใจในเหตุการณ์เล็กๆ เพราะเขามีความเชื่อว่าเป็นชีวิตจริงของคนเรานั้น มักจะเต็มไปด้วยเหตุการณ์เล็กๆ ทุกวัน นอกจากนี้ นวนิยายของเขามักจะแทรกเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและคุณค่าของศิลปะควบคู่ไปด้วย

จะเห็นได้ว่านวนิยายของอังกฤษในแนว *รีอะลิสซึม* นั้น มักจะมีเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมแทรกอยู่เป็นจำนวนมาก จนกระทั่งมาถึงยุคใหม่ของวรรณคดีอังกฤษ ซึ่งได้รับอิทธิพลจาก *ซิกมันด์ ฟรอยด์* ฟรอยด์เชื่อว่าสิ่งต่างๆ ที่เรากระทำลงไปนั้น มักได้รับการจูงใจมาจากจิตใต้สำนึกและความกดดันทางเพศ นักเขียนที่ได้รับอิทธิพลของฟรอยด์มากที่สุดคือ *ดี.เอช. ลอร์เรนส์* (D.H. Lawrence) นวนิยายของเขาส่วนใหญ่มักแสดงให้เห็นว่า สัญชาตญาณตามธรรมชาติของมนุษย์มักจะมีอำนาจเหนือเหตุผลเสมอ ในเรื่อง *Sons and Lovers* เขาพยายามแทรกทฤษฎีทางจิตวิทยาในนวนิยายของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างนาง *มอเรล* (Mrs Morel) และ *พอล* (Paul) บุตรชายนั้นดูเหมือนกับเป็นคู่รักมากกว่าแม่กับลูก นางมอเรลมีความรักและห่วงใยในตัวของเธอ พอลเองก็อยากจะมีความรักเช่นเดียวกับเด็กหนุ่มในวัยเท่าเขา แต่เขาไม่อาจจะทำลายจิตใจแม่ของเขาได้ แม้ว่าร่างกายของเขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่จิตใจของเขายังเป็นเด็กอยู่ เพราะยังต้องการพึ่งพาแม่อยู่ อย่างไรก็ตามตัวละครของลอร์เรนส์ มักจะได้รับการวิจารณ์ว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย

ระยะเวลาจากสมัยของ *ดีไฟ* มาถึง *ดี.เอช. ลอร์เรนส์* นั้น นวนิยายของอังกฤษมีการพัฒนาทางด้าน *รีอะลิสซึม* (Realism) มาก เริ่มต้นมาจากการเขียนนวนิยายให้ดูเหมือนกับความจริงโดยใช้วิธีการให้รายละเอียดให้มากที่สุด แบบที่เรียกว่า *factual details* จนกระทั่งหันเหความสนใจมาศึกษาเรื่องอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครแบบที่เรียกว่า *inner feeling* ในที่สุด